

“หมดแรง หมดเงิน แต่ไม่หมดปัญญา”

กุลฉัตร ฉัตรกุล ณ อยุธยา (kulachatrakul@gmail.com)

Chief Marketing Officer บริษัท มาร์เก็ตติ้งได้อ็อกไซด์ จำกัด

ในวันนี้ผมขอเผยแพร่บทความของนักต่อสู้กับสังหารของชีวิตผู้หนึ่งซึ่งป่วยแสนสาหัสจาก “โรคเส้นเลือดฝอยในสมองแตก” (Stroke) แต่สภาพจิตใจของเขานั้นไม่ย่อท้อต่อสังหารและชะตาชีวิตเลยก็ยังคงสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามต่อชีวิตและจรรโลงใจด้วยการค้นหา “ความสุข” ให้กับชีวิตที่บังเอิญโชคชะตาทมาเล่นตลกให้เกิดอาการเจ็บป่วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และชีวิตก็คงยังต้องดำเนินต่อไป อย่างน้อยผมก็มีบทบาทในฐานะนักเล่าเรื่องของผู้ที่ม่ประสบการณ์การเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายเดียวกันในการฉายภาพของเขานั้นผ่านตัวหนังสือซึ่งทำห้ายอย่างมากกับการแบกสังหารด้วยวัย 50 ปี ด้วยร่างกายที่อ่อนล้าจากอาการเจ็บป่วยอย่างไม่ย่อต่อชะตาชีวิต ชีวิตยังเหลืออะไรอีกมากมายที่ต้องคิดและนำไปสู่ความฝันที่ต้องทำเพื่อให้ชีวิตที่เหลืออยู่ค้นพบความสุขตามความฝันให้จงได้

คุณสมชาย พงศ์ปิยะไพบูลย์ หรือ “ลุงตึก” ที่ชาวบ้านแถวๆ ป่าละอู ต.ห้วยสัตว์ใหญ่ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ รู้จักกันดี ในเว็บบล็อก “Happy Farm” เขาป่วยเป็นโรคเส้นเลือดฝอยในสมองแตกด้วยอาการเฉียบพลัน จากสภาพของคนที่เคยปกติแต่ต้องมาจมปลักอยู่อยู่กับชีวิตที่ไม่ปกติ เสียสมดุลทั้งสมาธิ จิตใจและร่างกายที่ต้องทรมาณเนื่องจากอาการป่วยที่ไม่สมประดี ที่เคยทำงานได้คล่องแคล่วก็มีอันต้องมาสูญเสียไป ผมสามารถอธิบายได้ดีเนื่องจากมีอาการดังกล่าวเหมือนกัน มันจะท้อแท้ต่อชีวิตมากๆ ถึงแม้ว่ามีแต่เสียงเชียร์ที่คอยให้กำลังใจเราอยู่ข้างๆ เสมอ แต่กระนั้นก็ตามเสียงเชียร์ที่ดังกึกก้อง ก็จะมาผ่านไปมาให้กำลังใจอยู่ระยะเวลาหนึ่งเหมือนพยับแดดแวบๆ มาแล้วก็จางหายไป เหลือไว้เพียงคนเจ็บป่วยแต่ผู้เดียวที่ต้องทนต่อสู้กับโรคร้ายเพียงลำพังกับครอบครัว ซึ่งเอาเข้าจริงๆ แล้ว จะเหลือเพียงตัวคนที่ป่วยเป็น Stroke เท่านั้นที่จะล่วงรู้ถึงอาการเป็นไปที่แท้จริงแต่เพียงผู้เดียว

เมื่อวันเสาร์ที่ 8 มิถุนายน 2556 วันแรกที่ได้เริ่มส่งนมโคให้กับสหกรณ์โคนม ห้วยสัตว์ใหญ่ เป็น “วันเริ่มต้นชีวิตใหม่” อีกครั้งหลังจากที่ต้องล้มป่วยส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตเป็นอย่างมากเพราะเดินไม่ได้ มือขาก็ใช้งานไม่ได้เป็นเวลากว่า 192 วันที่อยู่ภายใต้การฟื้นฟูร่างกายให้สามารถกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยอาชีพรีดนมโค นับว่ากลับมาได้อย่างรวดเร็วถึงแม้ว่ายังคงมีการชาตามผิวหนังหลงเหลืออยู่ แต่ก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตมากนัก คงจะเป็นกำลังใจให้กับผู้ป่วยรายอื่นๆ ให้ลุกขึ้นมาสู้ ให้มีพลังใจการออกกำลังกาย ฟื้นฟูร่างกาย สวดมนต์ นั่งสมาธิเพื่อขจัดอาการเครียดทางจิตใจและเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการกลับมาใช้ชีวิตได้ดังเดิมเสมือนตายแล้วเกิดใหม่

ลุงตึกเล่าว่า “การฟื้นฟูทั้งร่างกายและจิตใจจะทำให้หายป่วยเร็วขึ้น” ช่วงเวลาที่รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลก็จะเห็นคนป่วยจำนวนมากที่นอนรักษาตัวจากอาการหลอดเลือดในสมองแตกที่เร้าหมอง ซึมเศร้า เกิดอาการท้อแท้อยู่เป็นประจำ แต่ลุงตึกใช้เวลาปีครึ่งที่ได้ทำฟาร์มรีดนมโคที่ทำงานอยู่เพียงคนเดียวลำพัง ถึงแม้โดยภาพรวมจะมีความสุขและสนุกกับการทำงานก็ตาม แต่ตอนที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้ามากๆ ก็ทำให้จมอยู่ในห้วงแห่งความรู้สึกนึกคิดซ้ำไปซ้ำมาอยู่ทุกวันจนทำให้จิตใจเริ่มเร้าหมอง แต่ในที่สุด “สติ” ที่ได้เข้ามาช่วยทำให้หลุดพ้นจากห้วงความรู้สึกนึกคิดที่เร้าหมองทำให้ผ่านเวลาแห่งความซึมเศร้าลงได้ชั่วขณะหนึ่ง คุณลุงตึกค้นพบว่า กำลังใจแต่เพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เป็นยาวิเศษที่สุดที่ครอบข้างจะมอบให้ยามวิกฤตของชีวิตมารุมเร้า ดังนั้นคนที่อยู่เคียงข้างก็จะต้องอดทนดูแลเอาใจใส่ผู้ป่วยเป็นพิเศษ “การถนอมหัวใจคำพูดก็เป็นสิ่งสำคัญที่สุด” คนที่ได้อยู่เคียงข้างนับตั้งแต่เกิดอาการป่วยต่างแวะเวียนมาให้กำลังใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณพ่อที่ได้มาเยี่ยมถึงสามวันติดต่อกันทุกครั้งเพียงแค่อุปอบชาแล้วก็ตามว่า “รู้สึกมีัย?” เพียงแค่นี้ก็รู้สึกตื่นตันใจจนแปรเปลี่ยนมาเป็นพลังใจที่จะต้องกลับมาเดินให้ได้อีกครั้งหนึ่ง อย่าท้อแท้ อย่าสิ้นหวัง และอย่ายอมพ่ายแพ้ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น จงสร้างพลังใจเพื่อการเริ่มต้นก้าวเดินให้ได้อีกครั้ง “หมดแรง หมดเงิน แต่ไม่หมดปัญญา” ลุงตึกผู้ที่ไม่ท้อถอยต่อชะตาชีวิตได้กล่าวทิ้งท้ายไว้ในบทความ
